31970R1251

30.6.1970 *EUROOPA ÜHENDUSTE TEATAJA* L 142/24

KOMISJONI MÄÄRUS (EMÜ) nr 1251/70, 29. juuni 1970, töötajate õiguse kohta jääda elama liikmesriigi territooriumile pärast selles riigis töötamist

EUROOPA ÜHENDUSTE KOMISJON,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut, eriti selle artikli 48 lõike 3 punkti d ning Luksemburgi Suurhertsogiriigi kohta käiva protokolli artiklit 2,

võttes arvesse Euroopa Parlamendi arvamust, [1]

ning arvestades, et:

nõukogu 15. oktoobri 1968. aasta määrusega (EMÜ) nr 1612/68 [2] ja nõukogu 15. oktoobri 1968. aasta direktiiviga nr 68/360/EMÜ [3] tagati järk-järgult rakendatavate meetmete tulemusena töötajate liikumisvabadus; töötajate aktiivse töötamise ajaks omandatud õigusega elada selle riigi territooriumil kaasneb asutamislepinguga nendele töötajatele tagatud õigus jääda elama liikmesriigi territooriumile pärast selles riigis töötamist; tähtis on sätestada nimetatud õiguse kasutamise tingimused;

eespool nimetatud nõukogu määrus ja nõukogu direktiiv sisaldavad vajalikke sätteid töötajate õiguse kohta elada liikmesriigi territooriumil töötamise eesmärgil; asutamislepingu artikli 48 lõike 3 punktis d nimetatud õigust jääda antud riigi territooriumile tõlgendatakse töötaja õigusena säilitada elukoht liikmesriigi territooriumil, kui ta on seal töötamise lõpetanud;

ühendusesisene tööjõu liikuvus nõuab, et töötajatel oleks võimalik järjestikku töötada erinevates liikmesriikides, sattumata seeläbi ebasoodsasse olukorda;

tähtis on esmajärjekorras tagada liikmesriigi territooriumil elavale töötajale õigus jääda sellele territooriumile, kui ta on selles riigis töötamise lõpetanud pensioniikka jõudmise või püsiva töövõimetuse tõttu; samavõrra tähtis on tagada see õigus töötajale, kes pärast ühe liikmesriigi territooriumil elamist ja töötamist asub palgalisele tööle teises liikmesriigis, säilitades samal ajal elukoha esimeses riigis;

liikmesriiki elama jäämise õiguse tingimuste määramisel tuleb arvestada põhjusi, mis on viinud töötamise lõpetamiseni kõnealuses liikmesriigis ning eriti erinevust pensioniikka jõudmise kui normaalse ja ette arvestatava töövõimelise ea lõpu ning töövõimetuse vahel, mis toob kaasa enneaegse ja ettenägematu töötamise lõpetamise; eritingimused tuleb kehtestada juhul, kui töötamise lõpetamise on põhjustanud tööõnnetus või kutsehaigus või kui töötaja abikaasa on või oli kõnealuse liikmesriigi kodanik;

töötajal peab töövõimelise ea lõppedes olema piisavalt aega otsustada, kuhu ta soovib rajada oma lõpliku elukoha;

liikmesriiki elama jäämise õiguse kasutamine töötaja poolt toob kaasa selle õiguse laienemise tema perekonnaliikmetele; töötaja surma korral töövõimelises eas säilib tema perekonnaliikmete õigus elada antud riigi territooriumil ning nende suhtes kohaldatakse eritingimusi;

töötajaid, kellel on õigus jääda liikmesriiki elama, tuleb kohelda võrdselt selle riigi nende töötajatega, kelle töövõimeline iga on lõppenud,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA MÄÄRUSE:

Artikkel 1

Käesoleva määruse sätted kehtivad liikmesriigi kodanike suhtes, kes on olnud palgalisel tööl teise liikmesriigi territooriumil, ning nende perekonnaliikmete suhtes, nagu on määratletud nõukogu määruse (EMÜ) nr 1612/68 (töötajate liikumisvabaduse kohta ühenduse piires) artiklis 10.

Artikkel 2

1. Õigus jääda alaliselt elama liikmesriigi territooriumile on järgmistel isikutel:

a) töötajal, kes töötamise lõpetamisel on vastavalt selle liikmesriigi seadustele jõudnud vanaduspensioni saamise ikka ja kes

[1] EÜT C 65, 5.6.1970, lk 16.
[2] EÜT L 257, 19.10.1968, lk 2.
[3] EÜT L 257, 19.10.1968, lk 13.

on selles riigis töötanud vähemalt viimased kaksteist kuud ning seal pidevalt elanud kauem kui kolm aastat;

b) töötajal, kes on selle riigi territooriumil pidevalt elanud kauem kui kaks aastat ning lõpetab töötamise püsiva töövõimetuse tõttu. Kui töövõimetuse on põhjustanud tööõnnetus või kutsehaigus, mis annab talle õiguse saada pensioni, mille eest täielikult või osaliselt vastutab selle riigi asutus, ei seata tingimuseks elamise kestust;

c) töötajal, kes pärast kolmeaastast pidevat töötamist ja elamist selle riigi territooriumil, on palgalisel tööl teise liikmesriigi territooriumil, säilitades samal ajal oma elukoha esimeses riigis, kus ta käib tavaliselt iga päev või vähemalt korra nädalas.

Punktides a ja b mainitud õiguste omandamiseks käsitletakse teise liikmesriigi territooriumil sel viisil lõpetatud tööperioode, nagu need oleksid lõpetatud elukohariigi territooriumil.

2. Lõike 1 punktis a sätestatud elamise ja töötamise kestuse tingimus ja lõike 1 punktis b sätestatud elamise kestuse tingimus ei kehti, kui töötaja abikaasa on kõnealuse liikmesriigi kodanik või kaotanud kõnealuse riigi kodakondsuse selle töötajaga abielludes.

Artikkel 3

1. Artiklis 1 nimetatud töötaja perekonnaliikmetel, kes elavad koos temaga liikmesriigi territooriumil, on õigus alaliselt sinna elama jääda, kui töötaja on saanud õiguse jääda elama liikmesriigi territooriumile vastavalt artiklile 2, ning seda ka pärast töötaja surma.

2. Juhul, kui töötaja sureb töövõimelises eas ning enne selle riigi territooriumile elama jäämise õiguse saamist, on tema perekonnaliikmetel õigus sinna alaliselt elama jääda tingimusel, et:

— surma kuupäeval oli töötaja pidevalt elanud selle liikmesriigi territooriumil vähemalt kaks aastat, või

— tema surma põhjustas tööõnnetus või kutsehaigus, või

— tema abikaasa on elukohariigi kodanik või kaotas kõnealuse riigi kodakondsuse selle töötajaga abielludes.

Artikkel 4

1. Pidevalt elamist, nagu sätestatud artikli 2 lõikes 1 ja artikli 3 lõikes 2, võib tõestada igasuguse elukohariigis kasutusel oleva tõestusviisi abil. Siinjuures ei arvestata ajutist eemalviibimist, mis ei ületa kokku kolme kuud aastas ega pikemaajalist eemalviibimist seoses ajateenistusega.

2. Sunnitud töötuse aeg, mis on asjaomase tööhõivetalituse poolt nõuetekohaselt registreeritud, ning puudumine haiguse või õnnetusjuhtumi tõttu loetakse töötamise aja hulka artikli 2 lõikes 1 määratletud tähenduses.

Artikkel 5

1. Elama jäämise õigusega isik võib seda õigust kasutada kahe aasta jooksul alates õiguse saamisest vastavalt artikli 2 lõike 1 punktidele a ja b ja artiklile 3. Selles ajavahemikus võib ta liikmesriigi territooriumilt lahkuda seda õigust kaotamata.

2. Elama jäämise õiguse kasutamisel ei nõuta isikult mingite formaalsuste täitmist.

Artikkel 6

1. Isikutel, kelle suhtes kohaldatakse käesolevat määrust, on õigus saada elamisluba, mis

a) antakse välja ja uuendatakse tasuta või summa eest, mis ei ületa lõive ja makse, mida tuleb maksta selle riigi kodanikel isikut tõendavate dokumentide väljaandmise või uuendamise korral;

b) peab kehtima kõikjal selle välja andnud liikmesriigi territooriumil;

c) peab kehtima vähemalt viis aastat ja olema automaatselt pikendatav.

2. Kui eemalviibitav ajavahemik ei ületa kuut järjestikust kuud, ei mõjuta see elamisloa kehtivust.

Artikkel 7

Nõukogu määrusega (EMÜ) nr 1612/68 kehtestatud võrdse kohtlemise õigus kehtib ka isikute kohta, kelle suhtes kohaldatakse käesolevat määrust.

Artikkel 8

1. Käesolev määrus ei mõjuta liikmesriigi õigus- või haldusnorme, mis on teiste liikmesriikide kodanikele soodsamad.

2. Liikmesriigid hõlbustavad nende isikute oma territooriumile tagasilubamist, kes on lahkunud pärast seda kui nad on seal pikka aega alaliselt elanud ja töötanud ning kes soovivad sinna naasta pensioniikka jõudes või püsivalt töövõimetuks muutudes.

Artikkel 9

1. Komisjon võib, arvestades Luksemburgi Suurhertsogiriigi demograafilise olukorra arengut, kehtestada selle riigi taotlusel käesolevas määruses sätestatust erinevad tingimused Luksemburgi territooriumile elama jäämise õiguse kasutamise kohta.

2. Kahe kuu jooksul pärast asjaomaste üksikasjadega taotluse esitamist võtab komisjon vastu otsuse, näidates selle põhjused.

Komisjon teatab otsusest Luksemburgi Suurhertsogiriigile ja teavitab sellest teisi liikmesriike.

Käesolev määrus on tervikuna siduv ja vahetult kohaldatav kõikides liikmesriikides.

Brüssel, 29. juuni 1979

Komisjoni nimel

president

Jean REY